

Krimpen op de schop

Krimpen binnenkomen is allesbehalve een peulenschil. Komend van de Algerabrug verzeil je met je deux-chevaux-tje of hybrideautootje in een labyrint van rood-witte, fluorescerende markeringsborden. De weg slingert kriskras over het kruispunt en is geaccidenteerd als een getroebleerde kudde dromedarissen.

Krimpen uitrijden is trouwens ook geen sinecure. Om de wisselstrook te bereiken is een kruip-door-sluip-doorroute in elkaar geflanst. Daarmee wordt je zomaar een mooie kans geboden om je navigatiecapaciteiten geüpgraded te krijgen.

Het is trouwens een gênant aanwensel om over deze ongerieflijkheden te jeremiëren. Ze zijn tenslotte ten algemenen nutte. De eclatante reconstructie van de Grote Kruising zorgt ervoor dat we straks probleemloos Centrum-Zuid kunnen binnenrijden. Nu is het nog een no-goarea, waar piramides van puin wanhopig en languissant proberen de herinnering aan de geruïneerde galerijflats levend te houden. Straks verrijzen hier, nee, geen mobilhomes, maar riante nieuwbouwappartementen. Velen hebben de gemeente al ge-e-mailed om hun interesse te tonen. Misschien ook wel om bij de responsabele ambtenaren in het gevlij te komen. Die hebben evenwel ook geen laissez-passer voor ongebreidelde woninguitgifte in hun aktetas.

Ten slotte ... het blijft niet bij de renovatie van een kruispunt en een nieuwe wijk in spe. Het hoogheemraadschap, dat het teveel aan werk heeft geoutsourcet, beijvert zich al jaren om ons te protegeren tegen inundatie. De komende jaren gaan de dijken langs de Hollandsche IJssel faliekant op de schop. Want we kunnen weliswaar een onderheid kruispunt hebben en een chique woonwijk, maar als de dijken bezwijken, is alles versjteerd.